

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5651/2020
03.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делбашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Драшковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Владан Антић, адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3624/2019 од 19.03.2020. године, у седници одржаној 03.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3624/2019 од 19.03.2020. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ се захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 10099/16 од 25.03.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је тужилац по основу стицања у браку власник $\frac{1}{2}$ непокретности ближе наведених у овом ставу изреке, као и новозапочете куће до прве плоче на кп.бр. ... мзв. „...“. Ставом другим изреке одбачена је тужба у делу којим је тужилац тражио да се утврди да је власник $\frac{1}{2}$ свих покретних ствари, пољопривредних машина са прикључцима, грађе за кућу и алата, који се налазе у домаћинству. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 227.250,00 динара. Ставом четвртим изреке тужена је ослобођена плаћања судске таксе за одговор на тужбу.

Пресудом Апелационог суда Нишу Гж 3624/2019 од 19.03.2020. године, ставом првим изреке жалба тужиоца је одбијена и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом и трећем изреке. Ставом другим изреке одбачена је као недозвољена жалба тужиоца у односу на став четврти изреке. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена су закључили брак 1978. године. Тужена је као давалац издржавања са оцем, ВВ као примаоцем издржавања, закључила уговор о доживотном издржавању 04.08.1995. године, а у исто време заснована је и заједница живота странака и оца тужене у његовој кући у Овим уговором обухваћен је већи број парцела које су предмет тужбеног захтева, укључујући и кп.бр. ... на којој се налазе кућа и помоћни објекти. Анексом уговора о доживотном издржавању од 16.10.1996. године, као давалац издржавања је приступио и тужилац, а постојећим непокретностима које су предмет уговора додате су још две парцеле. Истог дана закључен је уговор о поклону којим је сада пок. ВВ поколонио туженој кп.бр. Након тога, пок. ВВ је поднео тужбу против овде странака, ради раскида уговора о доживотном издржавању, а након што је преминуо 1998. године поступак је наставила његова ћерка ГГ и у том поступку закључено је поравнање пред судом између ГГ као тужиље и странака у овој правној ствари као тужених, којим се тужиља ГГ обавезала да туженој исплати 1.500 евра на име пружене бриге према пок. ВВ и подељена је непокретна имовина између тужиље ГГ и тужене ББ, где је између осталог туженој припао кућни плац са кућом и другим објектима. Решењем о наслеђивању О 3752/14 од 03.11.2014. године за наследника пок. ВВ на заоставштини која није била обухваћена наведеним поравнањем оглашена је ћерка ГГ. Утврђено је и да је на кућном плацу у ... у току трајања брачне заједнице започета изградња објекта тако што су уз помоћну зграду изграђена три зида, без бетонске плоче и тај објекат је остао у тој фази.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови налазе да је неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди својински удео од $\frac{1}{2}$ на непокретностима ближе наведеним у изреци пресуде, јер је сва непокретна имовина, осим новозапочетог објекта била својина пок. ВВ и да стога представља посебну имовину тужене, да је закључењем судског поравнања раскинут уговор о доживотном издржавању, као и да три зида изграђена уз помоћну зграду не представљају посебан објекат на коме се може утврдити стварно право тужиоца, због чега су у том делу одбили тужбени захтев, док је у преосталом делу одбачена као неуредна тужба у односу на покретне ствари, јер нису индивидуално одређене, а уређење тужбе је извршено неблаговремено.

Врховни касациони суд налази да су неосновани наводи и разлози ревизије тужиоца којима се правноснажна пресуда побија због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 168. став 2. Породичног закона („Сл.гласник РС“ бр.18/05) прописано је да имовина коју је супружник стекао у току трајања брака деобом заједничке имовине, односно наслеђем, поклоном или другим правним послом којим се прибављају искључиво права представља његову посебну имовину.

Имајући у виду наведену законску одредбе Врховни касациони суд налази да су нижестепени суд правилном применом материјалног права оценили да непокретна имовина која је предмет тужбеног захтева не представља имовину стечену у браку странака, већ да представља посебну имовину тужене, која је претходно била у својини њеног сада пок. оца ВВ. Наиме, у току поступка је утврђено да је пок. ВВ поднео тужбу против овде странака, ради раскида уговора о доживотном издржавању, а након што је преминуо 1998. године поступак је наставила његова ћерка ГГ и у том поступку закључено је поравнање пред судом између ГГ као тужиље и странака у овој правној ствари као тужених, којим се тужиља ГГ обавезала да туженој исплати 1.500 евра на име пружене бриге према пок. ВВ и подељена је непокретна имовина између тужиље ГГ и тужене ББ, тако што је, између осталог, туженој припао кућни плац са кућом и другим објектима. Имајући у виду наведено, по оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепених судова да је поравнањем закљученим пред судом у поступку за раскид уговора о доживотном издржавању тај уговор раскинут, јер је имовина покојног примаоца издржавања подељена између његових законских наследница – ћерки, а након закљученог поравнања ГГ (ћерка која није издржавала пок. ВВ) туженој и њеном супругу исплатила 1.500 евра на име трошкова које су имали поводом издржавања пок. ВВ. Наиме, Закон о наслеђивању, као посебни закон, не прописује посебну форму код раскида уговора о доживотном издржавању, те се у погледу раскида уговора и код уговора о доживотном издржавању који је закључен по одредбама Закона о наслеђивању, примењују одредбе чл. 68. Закона о облигационим односима, као општег закона за све врсте уговора. Стога уговор о доживотном издржавању може бити раскинут и неформалним споразумом, јер посебни закон (Закон о наслеђивању) не прописује ништа друго, а циљ због кога је прописана форма код закључења ових уговора не захтева да раскидање уговора буде у истој форми. Према томе, довољно је да се споразумни раскид уговора састави у писменој форми и потпише, што је и учињено поравнањем закљученим пред судом. Како је уговор о доживотном издржавању раскинут, то је тужена постала власник непокретности које су биле предмет уговора о доживотном издржавању и анекса по основу споразума о подели наслеђене имовине иза пок. ВВ, што представља њену посебну имовину, па су неосновани наводи ревизије који се односе на погрешну примену материјалног права.

Приликом одлучивања, Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије, али их није посебно образлагао с обзиром да су били предмет правилне оцене другостепеног суда коју прихвата и овај суд.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у ставу другом изреке, донета је применом члана 165. став 1. у вези чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку. Ревизија тужиоца је одбијена, па зато нема право на

накнаду трошкова поступка по том ванредном правном леку, а трошкови одговора тужене на ревизију тужиоца, по налажењу Врховног касационог суда, нису били потребни за вођење овог поступка.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић